

Ik ben **Willy Bakker-Huizinga**.

Moeder van vijf dochters en oma.
In 2002 is mijn man Niek Bakker overleden. Een paar jaar later ben ik hertrouwd met Paul de Vries.
Met veel plezier geef ik spreekbeurten. Het is uitermate boeiend om vrouwen (en mannen!) te ontmoeten met vaak heel verschillende achtergronden. Toch kom ik vrijwel overal dezelfde levens- en geloofsvragen tegen. De zoektocht naar antwoorden heb ik als schrijfster vastgelegd in een aantal boeken.

Ik heb in het onderwijs gewerkt, o.a. als docent maatschappijleer; was vaste medewerker van het Nederlands Dagblad (columns enz.) en zat in de Ledenraad van de EO en in de redactie van Eva.

In mijn lezingen ga ik vooral uit van ons alledaagse doen en laten en zet dat in bijbels perspectief.

Dat met elkaar in een goede en open sfeer delen, geeft veel herkenning, ontspanning en stimulansen.

Ik heb in het noorden, oosten en westen van ons land gewoond en ben nu behoorlijk gesetteld onder de rook van paleis Soestdijk.

Onderwerpen waar ik over spreek:

Vrouw wie ben je? Levensfasen en identiteit, n.a.v. je unieke levensboom (psalm 1)

Gratis gouden appels uitdelen (wie ben je voor de ander?)

Jij draagt een kroon. Hoezo een kroon? (psalm 8)

Balans tussen zelfverloochening en zelfontplooiing.

Bovenstaande onderwerpen heb ik verwerkt in mijn boek 'Eva in de spiegel'.

Samen tegen eenzaamheid n.a.v. mijn boek: 'Kom gerust eens langs', 'Het taboe van de eenzaamheid'. Hoe doorbreek je dat? Waar zit de pijn voor de eenzame en de niet-eenzame?

Genieten van genoeg; arm en rijk, omgaan met geld en goed.'
Uitgewerkt in een bijdrage in het boek 'Armzalig'.

Kind van God zijn en lijden in vrijheid en onvrijheid, n.a.v. mijn eerste roman 'Baboesjka blijft in Ivanovka' en jarenlange betrokkenheid met vervolgte christenen en intensieve contacten met vrouwen en moeders.

't Mooiste voor je kind, is ook de titel van mijn boek over geloofsopvoeding van jonge kinderen. *'Straks gaan ze de deur uit*, de titel van mijn boek over geloofsopvoeding van tieners en loslaten.

Hoe geven we met vallen en opstaan de eeuwenoude erfenis op een eigentijdse manier door en sluiten aan bij het ontwikkelingsniveau van onze (klein)kinderen?